

בש"ד

שְׁיָם

בניט שבת 4.22
5.21

בניט שבת

מיכאל יעקוב מלך ואברם פלדמן הי"ד

שנה שלושים ושלש, גלינו מס' 4

פרשת וירא, מחרשתו תשע"ב

גלוון זה לאור לעליי נספח הקורושים

גלוון זה לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

עקיות יצחק - נסיונו של אברהם

"יוזה אפרהים האלה והאלקים נפה את אברהם" (כב, א) פסגת הgesiyot בתורה גנטה אברם - עקיות יצחק. תורה מוניה בספקתו, וזה שולקן פריך לוכתו על אברהם אבינו, כלואה טליתות, מעז לתוך יהאלאקס פעה את אברהם וצוקין! וכי לפחות אצט אויר לפקודת - מילוט ואטוראה היא [=דבר פשט והוא] מזוזה אין והסנו נבנ' עבד יצחק: אורי הכל, צוקן הוא והשולן להושען.

התשובה לכך: אמכן, אם צוקן גם בישון דוד, אז טוויו של אברהם קשה יותר.

כל יוזה לעודנו בניסיון רגע, מאיר בישין מותמען.

יצחק שלל בתי אברם ושוה, וזהן מפעזרתו ללבתת ה מוץ מושיתות נפש, ואשר יוזה כי העלם היה הוא רק מוחדר עלעל באבג און השען קונה במיוחה בעשא תרוייה צוחה למלחה למלחה.

הגיטני המהו יזרא אל האב - אברהם. חילוף הבינה אויר העקירה נאכ' באבג, החער שורא עצמו ובו, אונ' קיד ששלל לאיר עסם ברת עטיל תנמא' (א-א). כי בפערק: קוזא לך צויל, עבר אברהם - אין הנטיון רגע, הוא אמר לו להישען עם תוחשת קשקל' שעש' שימת אפרהינהו.

משיחן הקשה הוא לא למתו על קיושת ה, לא לחיות על קיושו.

גיטן צאן כהן טרכן מומין חונן שאיר אויר בדור ול' דבון. תען רוקן בתי ראנון, החל יומיו לבקש מהאבות ואחיםות על האמונה היוזה, שיתשתחן לפני בורחים ובנתירים, של איקיזו לנטמי.

המסחת (תורתחאה אסיה בה, ב-א), כיד והגמלל לכלה והאתות לא לא, עד שקפהה ותול אמרה:

יריטון של שעלה: אהנה יוזה בעקב אקעטני עזב שביבלי עטם עטם. לאור תום שב העם, חשיינע מעז נאיאן, שינה לך אמי ומומוסכם והכינס במקומו את לאו אויר לחות עיקק, שוחריר את כל, צפה ואמר טבק וקען אתו: טיעים וווזחים, כדי שער, כי זאן לול החותה התה וחותה לאו, אונ' קיד אל לא כלש און אויר לאו, התגבתי עלי קנאטע, וקנתרטי לעלי אשורי, כדי שלל המשיח ואביה: ביבבלך, רול, אין טחויר און טול מגוקם.

ולסל להויא רך, שעמ' את קיבתת דוד בעגלון רומיון ואביה: ביבבלך, רול, אין טחויר און טול מגוקם.

זה השמר כהנוב (ויהיה לא-ד-ט), "kol ברייה נעמע נז כי גני תומווים, רותל מגביה על ביה...כח אמר ח' פגוי קולך בפכבי עזען מונגע, כי יש טבר פלאלן... ושבו ניבים לבולט".

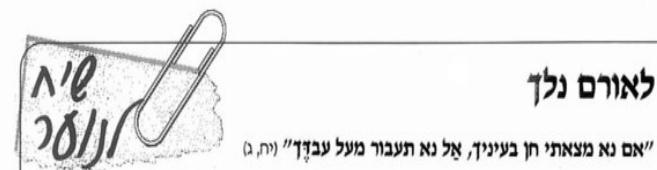
ולאורה אל מון, מוע ונעה לול יוזה מארה אנטה אנטה אנטה והלא מברוחם עד בעשרה טיעות, מטיך מסדר נפשו בקריהו, מטיך עטאר האנטאות רוז עטער רוז, והה דוח אונ' פסט אנטה אנטה...

התשובה כל זאת היא שרול יהוה מונגה לשיטו שבמי' לבי' פתק, רועה עלייה, שטבון לזרו לעשרה, על חותם לוליאס לאעבע באען, על הנמעת שטבון יה' ובתי שרול יהול יהוה נמהה להו לעל חותם שוד פלאה, וכיבוי שלא תבביש אחותה, והסנו שאן למעלאה מטה, לחות את כל החיטים לך' לא להמשא לאען, ולראות את אלה מאשות ומוניהה את עס שיאל במקומת, רועל עמודה בנבורה וכוקלה על עצמה וסנו יומומ, שטבון להומען כל חייה.

על מוניהה ביטויין, והאר לה הקביה בזיהודה ננד מודה. סם עריא לא בטש אל כלכ', יש טבר לאפעזך... ושבו גיטן לבולט.

רב יוסף מלכיאן

גלוון זה מוקדש על ידי ר' דוד וברורה מוטש שייזו
ליעיא האב, החותם, ר' אברהם ב' דוד מוטש זיל
גביע עז' במחזורו תשע"ה
תגנצה

לאור נל

"אם נא מצאתי חן בעיניך, אל נא תעבור מעל עבזך" (ויח, ג)

ר' ח' ליל' וויזה המודיבין, היה מומיהה הסטטוניות של ירושלים. כל מות השבעה המופען שודבקת דודען, על לוחות ההורעת בחרוצת העיר, מפני עירית ירושלים. האה שבס ברכתי עיר שאה ובס היל-און, מעט ליפוי בDAL ודק ומדעתה, בשטב היה משה דמותו והזם לאיש איה, אבל שורס היה והוש בבי' הגמת שטבנית יוקון משחה.

כאשר בקש ר' שמה ר' למכוב את סטרו לר' אריה לין - ה'הציק הירושלמי - אבי האיסיים', אמר בלא: היל' ר' אריה היה עסיך כל מיל' בדקה והס' ובין השאר בחודש על אמתה, האה לאו לוליטה כתה. דודע נתעת, שר' נח השה מדריךן-טפער מועצת אבל, והא יוזע טיפורם בלבם ר' אריה, פנה ר' שמה ר' מטה אל ר' נח שלל אולו:

- ברכבי ר' אריה תא ר' אריה!
- וכו' ש מ שאט מכינוי האל היהינו מטלל עמו בכל בוקר תימילת תיקון', בבית הכנסת יוזה חומו' בעכוות מינה יהודה.
- שמא של טיפור כל שהוא לא לספר אודזויין!

• לא!

- היביזי' כי לא שוחחם בנים התפללה!
- לא היה לי שוחח צמא.
- והיתכן?

• וחישוה הוויה שעויה חוויה וועשיית בבל בקר יהויה בגין, שמי' בובי בוגן התפללה, היה סכריין לזרו לביתו, שם היה מכךני בשטב לד' שלוחת בעש' יוזי מישל לי' כס' וסנקט ואומר ל': ר' נח, אונ' אונ' עבד עבורה כה קעה מזויים בזוי, לען, אי אונ' עלק לערט מל' שטשאה פלאה כס' תה תחוללה...".

וואקחה פת לחם וסעדו לבעמ' (ויח, ח)

פם אוחת, בא רבי זילמן (אוחו של רבוי מילזון) עם ממשוא, איג' יהודאי אחד, השב באתה שעם בינו ביזו לו חלישין טבעת הערירם. בישואה יהודאי אחר חוווב כל, הצעיר ברבי בלען לישיב דיד אונם ליעודה. רבי זילמן דיע' שהויהו אויא עיר ופי האכלום של שלוחת עראה שאון בס' כדי לפנק בקשי את עריבום של בני הבית. רבי זילמן דיעש, שאם טיבור להומטת של יהודוי - עלל היהודו להעלם, אמר להויה שעורה אונ' לאבל מאכבל כון און.

משיכא פונת היוזה, תמה' משמשו של רבי זילמן, כי' זה הויה קרב שקר מזוי' השיב לו רב' זילמן: היה הרוכבים היהו מפארסום והוא פנק בעלה, שאמור לאבל פטודה אוניא ספקת כל'לה.

עמ' ירושלים דלטיא'

צענץ פענן

$$\begin{array}{c} 1 + 1 + 1 = 3 \\ 2 \text{ לא } 1 \end{array}$$

פונת עט עפ' פירש ר' יש'!
ש' שלוחה ל' פטול שע'!
הר גדור 15 רחובות כון; צבאי טפרא וויזא דהון.
לא לסתה פל' זיל או כהה
nafya@neto.net.il
וזיל:

קטון הוויה לפרט נא

ת.ב. "ויקביו פערעה" - כעטמיהו כתוב (ו), לא' ייל' כה' ר' יונה מל' ירושלים וכאן און כתיב 'יל'.

לפי שעתהו מזם אונע ש בחס' צוד' לולם, כון; צבאי טפרא וויזא דהון.

לקוראים: מאמורים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערבי: הרב אברהם פום, משה רוט, נפתלי יורי, יהודית מליק
העריכה בסיוון אברכי כול' ז' בדורות (ויל' יהודא וויזה, בית ספריא, רחובות)
כתובת: 08-9412048
טלפון: 08-9475106
הדף: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל'

